

ת"פ 27901/04/17 - מדינת ישראל נגד גלעד פרימק, פרימק בניה והשקעות בע"מ, אליהו שמעון גוזלן, ש.י.א רפאל פרויקטים בע"מ

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 27901-04-17 מדינת ישראל נ' פרימק ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט אהרון משניות
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. גלעד פרימק 2. פרימק בניה והשקעות בע"מ 3. אליהו שמעון גוזלן 4. ש.י.א רפאל פרויקטים בע"מ

החלטה

בפני בקשת הנאשמים 3 ו-4 (להלן: הנאשמים) להורות על ביטולו של כתב האישום שהוגש נגדם בטענה של שיהוי בלתי סביר בהגשתו. כעולה מהבקשה, כתב האישום מייחס לנאשמים אירועים מתחילת שנת 2006, הנאשם 3 נחקר בחודש מרץ 2012 בשני מועדים, השימוע בעניינו נערך בחודש מאי 2016, ואילו כתב האישום הוגש באפריל 2017, כשנה לאחר מועד השימוע.

לדברי ב"כ הנאשמים הגשת כתב אישום בשיהוי כה ממושך, בחלוף 11 שנים ויותר ממועד ביצוע האירועים שבגינם הוגש כתב האישום, עומדת בסתירה מהותית לעקרונות הצדק וההגינות המשפטית המתחייבים בניהול הליך פלילי תקין, ולפיכך הם עותרים לביטולו של כתב האישום מכוחה של הדוקטרינה של "הגנה מן הצדק".

מנגד, טען ב"כ המאשימה כי יש לדחות את טענת ב"כ הנאשמים על הסף, מפני שבדרך כלל בחקירות כלכליות כגון התיק שלפנינו, החקירה מטבעה נמשכת זמן ממושך, כל שכן מקום בו קיים חומר חקירה בהיקף כה נרחב (כ-90 קרגלים, 5 כתבי אישום ו-21 מעורבים).

ב"כ המאשימה הוסיף וטען בהקשר זה, כי רק בשנת 2015 נחקרו במסגרת השלמות חקירה 27 עדים, עובדה המעידה על היקף התיק ועל פועלה של משטרת ישראל אשר לא שקטה על שמריה. בהמשך, בשנת 2015, חודשים אחדים לאחר השלמות החקירה הממושכות שבוצעו כאמור, הגיע שלב השימועים שהסתיים ביולי 2016, כאשר במרץ 2017, הוחלט על הגשת כתב אישום, שהוגש חודש לאחר מכן, לאחר שבוצעו פעולות של אכיפה כלכלית וחקירה של חשד להלבנת הון, שהתגבשה רק באותה העת.

אכן צודקים ב"כ הנאשמים בטענתם כי חלף זמן רב ממועד חקירתו של נאשם 3 בחודש מרץ 2012, ועד למועד הגשת כתב האישום, כעבור 5 שנים ויותר, בחודש אפריל 2017. עם זאת, בבואנו לבחון אם אכן מדובר בשיהוי קיצוני ולא סביר כטענת ב"כ הנאשמים, לא ניתן להתעלם מהיקף החשדות ומהיקפה של החקירה שבוצעה הלכה למעשה בכדי לברר את אותם חשדות.

כאשר עסקינן בעבירות בעלות אופי כלכלי, מדובר בדרך כלל בעבירות אשר מעצם טיבן מצריכות זמן ממושך יותר לחקירה, ומטבע הדברים התמשכות החקירה יכולה להשפיע גם על מועד הגשת כתב האישום. עמד על כך המלומד ישגב נקדימון בספרו **הגנה מן הצדק** (מהדורה שניה, 2009) בעמ' 365:

[...] אין הרי עבירה כלכלית מורכבת הכרוכה בפענוחן של סוגיות עובדתיות ומשפטיות סבוכות, כהרי עבירת רכוש פשוטה שאין כל קושי לגלותה ולבסס ראיות להגשת כתב אישום בגינה. בעבירות מן הסוג הראשון ניתן יהא להשלים ביתר קלות עם חקירה ארוכה המשהה את הגשת כתב אישום [...].

ב"כ הנאשמים עצמם הזכירו בשלהי הבקשה את פסק הדין של בית המשפט העליון בע"פ 7014/06, אשר בו נדחתה טענה כי השיהוי הממושך בהגשת כתב האישום מצדיק את ביטולו מטעמים של הגנה מן הצדק. הם אף הביאו ציטוט מאותו פסק דין שנאמר בו כי " ... ייתכנו מקרים נדירים בהם השתהותה של התביעה בהגשת כתב האישום תהיה בלתי סבירה באופן אשר יצדיק את ביטולו של כתב האישום וזאת בייחוד כאשר השתהות זו לא נובעת מסיבות מוצדקות ...", אולם הם היו מיטיבים לעשות אם היו מצטטים גם את המשפט הבא באותה פסקה: " ... איננו סבורים כי המקרה שבפנינו הוא אחד מאותם מקרים נדירים, וזאת בעיקר מאחר ועסקינן בעבירות כלכליות אשר מעצם טיבן מצריכות זמן ארוך יותר לחקירתן..." (ע"פ 7014/06 מדינת ישראל נ' אהרון לימור (פורסם בנבו, 4.9.2007) פס' 62).

גם בתיק שלפנינו עסקינן בחקירה של עבירות כלכליות מורכבות, במסגרת כמה פרשות שונות שיש חוט מקשר ביניהן, ובנסיבות דומות לנסיבות שהיו בעניין **לימור** הנ"ל, בשים לב למורכבות החקירה, לריבוי הפרשיות שנחקרו, לעדים הרבים ולחשודים הרבים שמסרו גרסאות וכן לחומר הראיות הרב שנאסף.

זאת ועוד, מעבר למורכבות של החקירה, מדובר בענייננו גם בפרשה שעוסקת בסופו של דבר בטוהר המידות במרחב הציבורי, ואני סבור שנושא זה נמנה על אותם נושאים שבהם קיים אינטרס ציבורי מובהק להגיע לחקר האמת, בכדי להבטיח את ניקיון כפיהם של העוסקים בצרכי ציבור, וגם שיקול זה צריך להילקח בחשבון, כאשר דנים בטענה של שיהוי, ובהשלכתה על המשך קיום ההליכים.

נוכח כל האמור לעיל, לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, לא שוכנעתי כי המקרה שלפנינו נמנה על אותם מקרים נדירים, שבהם השיהוי בהגשת כתב האישום הוא בלתי סביר במידה שיש בה כדי להצדיק את ביטולו מטעמים של הגנה מן הצדק, ולכן אני דוחה את הבקשה.

בשולי הדברים אני מוצא לנכון לציין כי דחיית הבקשה לביטול כתב האישום, אין פירושה התעלמות מהשיהוי המשמעותי בהגשת כתב האישום, ומהעובדה שחלף זמן ניכר ממועד ביצוע העבירות שהמאשימה מייחסת לנאשמים, ועד תחילת שמיעת הראיות, אולם שיקול זה, יכול שיבוא לידי ביטוי בהמשך ההליכים, ואין בו כדי להצדיק לעת הזאת את ביטול ההליכים.

כאמור לעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, ז' טבת תשע"ח, 25 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.